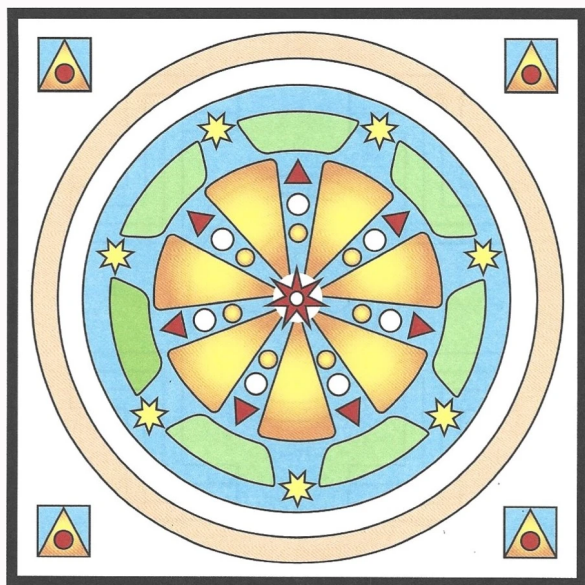

Život v duchovnu a fyzicku

Symbol Učení Tvořivé energie: Původ vzcházení BYTÍ a vší existence

Překlad: FIGU Studiengruppe Česká republika

Staženo z webových stránek: <http://cz.figu.org>

Kontakt: info@cz.figu.org

© FIGU 1979–německý originál, 2013/2025 – česky
Některá práva vyhrazena.

Pokud není uvedeno jinak, je toto dílo licencováno dle:
www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto výslovně povoleno bez dalšího autorského svolení.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH

Eine wichtige Nachricht an den Leser dieser Schrift

In alle deutschsprachigen Texte von Billy ist ein CODE eingewoben. Dieser Code ist nur dann vollständig wirksam, wenn von Anfang bis Ende des Textes jedes Wort an seinem richtigen Platz steht und fehlerfrei geschrieben ist.

Der Code löst aus dem Speicherbank-Bereich Impulse, die den Leser treffen und in ihm zu wirken beginnen. Dieser Vorgang ist unbewusst und hat nichts zu tun mit einem Zwang oder mit Manipulation, sondern allein mit dem Wissen, das in den Speicherbanken für alle Zeiten festgehalten ist und das bei der Auslösung durch entsprechende Impulse sehr langsam wieder ins Bewusstsein durchzudringen beginnt. Diese Wirkung tritt auch dann ein, wenn jemand den deutschen Text liest, der der deutschen Sprache nicht mächtig ist. Dabei spielt es keine Rolle, ob der Text leise oder laut gelesen oder ob er einem vorgelesen wird.

Die deutsche Sprache stammt aus dem Alt-Lyranischen und weist grossteils die genau gleiche Anzahl Buchstaben pro Wort auf. Beispiel: Salome = Friede, Urda = Erde. Es ist <Billy> Eduard Albert Meier nicht möglich, den Code in einer anderen als der deutschen Sprache einzubauen, weil sich keine andere Sprache für die Code-Aufnahme eignet. Zudem muss berücksichtigt werden, dass viele Worte der deutschen Sprache in andern Sprachen nicht existieren, weshalb alle fremdsprachigen Übersetzungen den Sinn des deutschen Originals nur unvollständig wiedergeben können. Aus den obgenannten Gründen ist jeder fremdsprachigen Übersetzung einer Schrift von Billy der deutsche Originaltext beigelegt.

Důležitá zpráva pro čtenáře tohoto spisu

Ve všech Billyho německy psaných textech s tématikou Učení ducha je vetkán evoluční KÓD. Tento kód je plně účinný jen tehdy, stojí-li každé slovo od začátku až do konce textu na svém správném místě a je-li napsáno bez chyb.

Kód uvolňuje z oblastí úložných bank impulzy, které na čtenáře dopadají a začínají v něm evolutivně působit. Tento proces je nevědomý a nemá nic společného s nátlakem či manipulací, nýbrž pouze s vědomostmi, které jsou v úložných bankách uchované po všechny časy a které při uvolňování patřičnými impulzy začínají velmi pomalu znovu pronikat do vědomí. Tento účinek nastává i tehdy, když čte německý text někdo, kdo německou řeč neovládá. Přitom nehraje žádnou roli, zdali se text čte potichu nebo nahlas či zdali je někomu předčítán.

Německý jazyk pochází ze starolyránštiny a vykazuje přesně stejný počet písmen na slovo. Příklad: Salome = Friede (mír), Urda = Erde (Země). Pro »Billyho« Eduarda Alberta Meiera není možné začlenit kód do nějakého jiného jazyka než německého, protože žádný jiný jazyk se pro přijetí kódu nehodí. Navíc je nutno vzít v potaz, že mnoho slov německého jazyka v jiných jazycích neexistuje, takže všechny cizojazyčné překlady mohou smysl německého originálu vyjadřovat jen neúplně. Z výše uvedených důvodů je ke každému cizojazyčnému překladu nějakého Billyho spisu připojen německý originální text.

Leben im Geistigen und Physischen

Das irdische Menschengeschlecht ist in ein Stadium einer Zeugenschaft eines sehr gewaltigen kosmischen Umbruchs getreten. Es ist dies eine neue Aera, ein neues Zeitalter, das sich vor den sehenden Augen bewusstseinsmässig weiterentwickelter Menschen immer klarer und deutlicher abzeichnet. Nichtsdestoweniger aber liegt das Gros dieser Erdenmenschheit in einem gar tiefen Abgrund der Unwissenheit und der Bewusstseinsversklavung, so es von dringender Notwendigkeit geworden ist, den Ursachen ihres Abstieges gründlich auf den Grund zu gehen und ihr dies in einer korrekten, klaren und offenbarenden Botschaft und Lehre darzutun. Gleichzeitig ist es aber auch erforderlich geworden, neue Wege zu weisen, die in eine bewusstseinsverstehende und bewusstseinsharmonisierende Zukunft führen. Es möge daher der Erdenmensch seine Augen und Ohren öffnen, um seine versklavten Gedanken von Irrlehren loszureissen, um von allen altherkömmlichen Unwahrheiten und allem Übel loszukommen und um alles endlich wahrheitsmässig zu erfassen. Er, der Erdenmensch, möge daher nun seine Bewusstseins-Sinne zur Erkennung der Wahrheit öffnen. Er möge hinaufschauen in die Unendlichkeit des weiten Raumes des Universums, wo im Zeitlosen die Sterne in majestätischer Ruhe und Erhabenheit herrschen. Er möge hinaufschauen zu diesen Sternen, die in schöpferischer Ordnung ihre Bahnen ziehen durch Jahrtausende und Jahrmillionen, in Harmonie der allgültigen Schöpfungsgesetze und in Erfüllung der zu befolgenden Gebote.

Wie auf der Erde selbst, walten auch auf all diesen Sternen schöpferische Gesetze und Gebote, die eingeordnet sind in die Logik und Liebe der Schöpfung selbst. Es ist dies ein ewiges Walten und Werden, ein zeitloses SEIN und Vergehen im endlosen Entstehen. Und es möge der Erdenmensch hinabschauen danach auf seine Erde, denn auch dort vollziehen sich in eherner Ordnung dieselben Gesetze und Gebote der Schöpfung. Der Mensch, die Erde und alle ihre vielfältigen Lebensformen sind in diese Gesetze und Gebote mit eingeordnet als winziges aber wichtiges Glied in der Kette aller schöpferischen Kreation.

Wo die Natur in ihren schöpferungsgegebenen Gesetzen und Geboten lebt und unberührt ist von Menschenhand und noch völlig unberührt ihr Dasein vollbringt, da herrschen absolute und vollkommene Schönheit, Kraft, Würde und harmonische Grösse ohne jegliche Hierarchie.

Život v duchovnu a fyzičnu

Pozemské lidské pokolení vstoupilo do stadia, v němž stává se svědkem velmi mohutného kosmického převratu. To jest nová éra, Nový Věk, který se před vidoucíma očima ve vědomí vyspělejších lidí stále jasněji a zřetelněji rýsuje. Leč většina tohoto pozemského lidstva je jata ve velmi hluboké propasti nevědomosti a otroctví vědomí, a tak se stalo naléhavě nutným důkladně objasnit příčiny jejího úpadku a ozřejmit jí toto v přesném, jasném a odhalujícím poselství a učení. Zároveň se však rovněž stalo nezbytným vytyčit nové cesty, jež vedou do vědomí rozumějící a vědomí harmonizující budoucnosti. Nechť tedy pozemšťan otevře své oči a uši, aby své zotročené myšlenky vytrhl z bludných učení, zprostil se všech odevávných nepravd a všeho zla a konečně vše pochopil na základě pravdy. On, pozemšťan, ať tedy nyní otevře smysly svého vědomí, aby rozpoznal pravdu. Ať pohlédne vzhůru do nekonečna širého prostoru Universa, kde nadčasově vládnou hvězdy v majestátním klidu a vznešenosti. Ať pohlédne v výš na tyto hvězdy, jež v řádu Tvoření putují po svých drahách celá tisíciletí a miliony roků, v harmonii všudyplatných Tvořivých zákonů a v naplnění Tvořivých doporučení.

Tak jako na Zemi samé panují i na všech oněch hvězdách Tvořivé zákony a doporučení, jež jsou začleněny do logiky a lásky samotného Tvoření. Toto je ono věčné působení a vznikání, ono nadčasové BYTÍ a zánik v nekonečném vzniku. Poté ať pozemšťan shlédne na svoji Zemi, neboť i tam se uskutečňují v železném pořádku tytéž zákony a doporučení Tvoření. Člověk, Země a všechny její různorodé formy života jsou do těchto zákonů a doporučení spoluzačleněny jako drobnoučký, leč důležitý článek v řetězci vši Tvořivé kreace.

Tam, kde žije příroda ve svých Tvořeních daných zákonech a doporučeních, jest netknuta lidskou rukou a naplňuje svoji existenci dosud zcela nedotčena, tam vládne absolutní a dokonalá krása, síla,

Überall dort aber, wo Spuren menschlicher Eingriffe gewollter unlogischer Ordnung und Korrekturen sichtbar werden, dort fällt alle Schönheit, Kraft, Würde, Ordnung und Grösse dahin. Die Harmonie wird zerstört, verändert und gar zur Unmöglichkeit gemacht. Es wird so die Natur völlig ungewollt Zeuge der Unvernunft und des Unverstandes des Erdenmenschen, der sich doch so gerne als Krone der Schöpfung bezeichnet. Als selbsternannte Krone der Schöpfung lebt er in diesem seinem Wahn und ist sich nicht bewusst dessen, dass er sich nur eine Krone aufgesetzt hat, derer er nicht würdig ist. Es handelt sich dabei um eine Krone, die ihm viel zu gross ist und die er nicht zu tragen vermag und die ihn unter ihrem Gewicht zu zermalmern droht.

Wahrlich, der Erdenmensch hat sich bis zur Jetztzeit, jetzt im dritten Jahrtausend, 'herrlich weit' vorangebracht und entwickelt und sich selbst an den Rand eines tiefen Abgrundes und vor die Fänge der Bestie Wahnsinn gebracht – getrieben durch Irrlehren und Kulte bösester Ausartungen, die Hass, Gier, Laster, Not, Lüste und Blutvergiessen hervorbrachten. Und er, der Erdenmensch, die selbsternannte Krone der Schöpfung, er, der die Welt und das All beherrscht oder beherrschen will, der Luft, Wasser und Feuer bezwungen hat, er hat schon vor undenklich langer Zeit verlernt, wahrer und wahrster Mensch zu sein und nach reinen geistigen Normen zu denken, zu handeln und zu leben. Daher hat er auch grundlegend verlernt, als wertvoller Mensch in der Gemeinschaft Mensch selbst zu leben. Er hat verlernt, als wertvoller Mensch in der Gemeinschaft unter Menschen zu leben. Alle seine Formen streben nach rein materiell- und materialistischen Dingen und Belangen und er missachtet dabei böse alle Dinge des Geistigen, des Fortschrittes, der Liebe, der Wahrheit, des Wissens, der Logik und der Weisheit.

Seit urdenklichen Zeiten wollte der Mensch der Erde nur eines: Macht erringen, Macht erringen unter allen Umständen. Und besass der Mensch der Erde diese Macht, dann nutzte er sie nur zur Versklavung und Knechtung. Kampf war seit jeher sein Schlachtruf und die Offenbarung der Hölle sein Sieg. Durch sehr böse und bewusstseinsversklavende Irrlehren in meist kultisch-religiöser Form schuf er Zwang und Heuchelei, sprach durch sie von Ehre und Freiheit und meinte damit nur wahrheitlich die Bewusstseins-Versklavung, die Ausnutzung und Ausbeutung in jeder Hinsicht und absolute Abhängigkeit.

důstojnost a harmonická velikost prosta jakékoliv hierarchie. Leč všude tam, kde lze poznat stopy lidských zásahů v podobě chtěného nelogického pořádku a úprav, tam veškerá krása, síla, důstojnost, pořádek a velikost zaniká. Ona harmonie je zničena, změněna, ba dokonce znemožněna. Příroda se tak zcela nevolky stává svědkyní nerozumu a nechápavosti pozemského člověka, jenž se přece tak rád nazývá pánem tvorstva. Jako samozvaný pán tvorstva žije v tomto svém bludu a není si vědom toho, že si toliko nasadil korunu, již není hoden – korunu, která je mu příliš velká, korunu, již není schopen unést a která jej svou vahou hrozí rozdrtit.

Vskutku, pozemský člověk do dnešního času, do současnosti ve třetím tisíciletí, »skvostně« pokročil a vyvinul se, a dohnal sám sebe až na pokraj hluboké propasti, před spáry bestie šílenství – puzen bludnými učeními a nejzvrhlejšími kulty, jež zplodily zášť, chtivost, neřestí, bídu, choutky a krveprolití. A on, pozemšťan, samozvaná koruna Tvoření, on, který ovládá či přeje si ovládat svět a kosmos, on, jenž poručil vzduchu, vodě a ohni, právě on již před nepamětně dlouhou dobou odvykl býti opravdovým a nejopравdovějším člověkem i myslet, jednat a žít podle ryzíh Tvořivě energetických norem. Proto se též od základu odnaučil žít jako hodnotný člověk v lidském společenství. Odvykl si žít ve společnosti mezi lidmi jako hodnotný člověk. Všemi svými aspekty usiluje o čistě materiální a materialistické statky a záležitosti, přičemž zle pomíjí všechny záležitosti duchovna (Tvořivého energetična), pokroku, lásky, pravdy, vědění, logiky i moudrosti.

Od nepamětných dob si pozemský člověk žádal jen jedno: Chopit se moci, chopit se moci za všech okolností. A držel-li tuto moc, pak ji využíval jen k zotročování a porobování. Boj byl odevždy jeho bitevní ryk a vyjevení pekla jeho vítězství. Vinou velmi zlých a vědomí zotročujících bludných učení, povětšinou kulticko-náboženského rázu, stvořil nátlak a pokrytectví, řečnil v jejich jménu o cti a svobodě a mínil tím vpravdě jen zotročení vědomí, využívání a vykořisťování ve všech ohledech a totální závislost.

Schon längst hat der Erdenmensch verlernt, sein wahres Gesicht zur Schau zu stellen, denn dieses hat er mit dem Beginn der kultisch-religiösen Irrlehren in sich selbst vergraben und verloren. So trägt er nur noch eine farbenprächtige Maske zur Schau, die jedoch sehr fade, eintönig und gleichgültig-stoisch, egoistisch und maskengleich wirkt. Sehr viele Menschen der Erde sind zu Bestien geworden oder zu bewusstseinsgestörten Robotern kultisch-religiöser Irrlehren. Bewusstseinsarm in weisheitsmässiger und weisheitsfremder Form verbringen sie ihre irdischen Tage, Monate und Jahre, unwissend in den minimsten Formen wahrlicher Wahrheit, nur im Sinnen und Trachten nach Macht, Gier, Materialismus und Hass, wider ihre Mitmenschen und sich selbst, bösartig und unerhrlich, um dereinst voller Hass, voller Angst und voller Disharmonie zu sterben, wenn die Uhr ihres Lebens abgelaufen ist.

Alle Dinge der Welt ordnete und gliederte der Mensch durch seinen Verstand und durch seine Vernunft, wodurch er sich alles untertan machte; und nur dieser Untertänigkeit galt all sein Streben und Sinnen bisher. Der Schein galt ihm sehr viel mehr als die Wahrheit des SEINs. Die ewige Wahrheit des Geistes und der Schöpfung ging ihm in den Grundelementen verloren, und er klammerte sich schon früh an die irrealen Lehren von Kultreligionen. Ihre versklavenden Irrlehren standen ihm in seiner Selbsttäuschung näher und höher als alle Gesetze und Gebote der Schöpfung in all ihrer Wahrheit und Weisheit. Aus seiner äusserst armseligen religiös-kultischen-verirrten Lebensauffassung heraus glaubte er, durch die Verstossung der wahren schöpferischen Gesetze und Gebote und durch das Erstellen menschlich-gesetzlicher Bestimmungen die Menschheit in Einklang mit irrealen Kultreligionen zu bessern oder in eine bessere Zukunft mit besseren Lebensmöglichkeiten zu führen. Weil er des Wissens um das Wesen der Schöpfung im Menschen verlustig gegangen ist, wollte er mit materiellen Mitteln und religiösen Irrlehren den Menschen zum Leben zwingen. Aus diesen Gründen betörte er mit falschen Versprechungen und ebenso falschen Idealen und Idolen im Zusammenhang mit kultisch-religiösen Irrlehren die Massen der irdischen Menschheit, und schon bald führte dieser Weg in Versklavung, Bewusstseins-Unfreiheit, Ausbeutung, Hass und Gier und Laster in schlimmsten Ausmassen. Wo noch ein Rest von Vertrauen war, verwandelte er ihn schnell und unaufhaltsam in böses Misstrauen und

Pozemšťan se již dávno odnaučil ukazovat navenek svou pravou tvář, neboť tu v sobě začátkem kultovně-náboženských bludouk pohřbil a pozbyl. Tak nosí na odiv jen pestrobarevnou masku, jež však působí velmi mdle, monotónně a egoisticky, majíc lhostejně stoický, mechanický výraz. Z mnoha lidí na Zemi se stali bestie či ve vědomí narušení roboti kulticko-náboženských bludných učení. Ve svém vědomí, moudrostí chudém a moudrosti cizím, tráví své pozemské dny, měsíce a roky, nevědouce být v minimální míře o skutečné pravdě, zato jsou však ve svém smýšlení a usilování nakloněni moci, lačnosti, materialismu a nenávisti; jsouce proti svým bližním i proti sobě samým, zhoubní a pokrytečtí, aby jednou, až čas jejich žití uplyne, zesnuli plni zášti, strachu a disharmonie.

Všechny věci světa člověk uspořádal a rozčlenil dle svého rozumu a chápavosti, čímž si všecičko podmanil; a pouze tomuto podmaňování dosud věnoval celé své snažení a toužení. Zdání pro něj znamenalo mnohem více než pravda BYTÍ. Věčná pravda Tvořivé energie a Tvoření se mu v samých základech vytratila, a již záhy se upnul k nereálným učením kultovních náboženství. Jejich zotročující bludné nauky mu v jeho sebeklamu byly bližší a znamenaly pro něj více než veškeré zákony a doporučení Tvoření v celé jejich pravdě a moudrosti. Ze svého nanejvýš ubohého, náboženskými kulty zmýleného pojetí života věřil, že zavržením pravých Tvořivých zákonů a doporučení a ustanovením lidských zákonných norem zlepší lidstvo v souladu s nereálnými kultickými náboženstvími anebo jej povede do lepší budoucnosti s lepšími životními podmínkami. Jelikož pozbyl vědomosti o podstatě Tvoření v člověku, chtěl lidi nutit k životu hmotnými prostředky a bludnými učenými náboženství. Z těchto důvodů zmámil v souvislosti s kulticko-náboženskými bludoukami masu pozemského lidstva falešnými sliby a právě tak falešnými ideály a idoly, a již brzy vedla ona cesta do poroby, k ne-svobodě vědomí, k vykořisťování, zášti, chtivosti a neřestem těch nejhorších rozměrů. Kde ještě zbýval zbytek důvěry, tam jej brzy

tödlichen Hass. Und immer mehr entfernte sich der Erdenmensch vom wahren Leben, von der geistigen Bestimmung schöpferischen Ursprungs. Das Wissen ältester Wahrheit und Weisheit ging ihm verloren; dass der Mensch das Mass aller schöpferischen Dinge ist, in Kreation der eigenen Vervollkommnung der Schöpfung in sich.

Nunmehr aber ruft der Wandel der Zeit und der Lauf eines neuen kosmischen Zeitalters mit drängender Forderung das Bedürfnis hervor, dass der Erdenmensch in seinem Sinnen und Denken Umkehr halte und sich wieder der schöpferisch-geistigen Wahrheit zuwende, den eigentlichen Werten des geistigen und bewusstseinsmässigen Lebens. Bis anhin wusste oder vermutete nur ein verschwindend geringer Teil der Erdenmenschheit, dass die menschliche Lebensform nicht nur den irdischen Bereich bevölkert, sondern dass sie in allen endlosen Weiten dieses Universums lebt. Und ebenso weiss nur ein verschwindend geringer Teil all dieser Menschen, dass ihr Geist und ihr Bewusstsein hineinragen in die Sphären des Schöpferischen, die mit den materiellen Sinnen nicht wahrzunehmen sind. Die Schöpfung selbst aber ist die eigentliche Heimat jeder Geistform, und somit auch jedes Menschen, in dessen physischem Körper ein Teilstück der Schöpfung selbst lebt.

Es liegt wahrlich im Interesse des einzelnen Menschen, eine geistige und bewusstseinsmässige Erweiterung und Vertiefung anzustreben und zu erlangen und seine bisherige Lebensauffassung zu revidieren. Eine Lebensauffassung, die in rein materialistischen und irrealen Glaubensbahnen verlief und dadurch die Wahrheit des Geistes in böse Verdamnis trieb. Die Umkehr aber wird nicht leicht sein, denn ihr Weg ist mit Ranken und Dornen verwachsen. In den entscheidendsten Wahrheiten müssen oft genau entgegengesetzte Pfade beschritten werden, denn der Mensch muss lernen, dass er durch die Existenz seines schöpferischen Geistes einen für alle Dauer unsterblichen Teil besitzt, nämlich den Geist. Einen Geist, der mit dem Schöpferischen zusammenwirkt und nicht eine knechtische Rolle spielt, wie dies in Kultreligionen dargelegt wird. Jeder Mensch muss sich selbst den Nachweis erbringen, dass sein Geist in schöpferischer Funktion arbeitet und in sich selbst seine Vervollkommenheit finden muss, um in der Schöpfung selbst die Vollkommenheit zu gewährleisten. Jenem Menschen aber, der diese Erkenntnis erlangt, dem erwächst daraus eine unausweichbare Verpflichtung, das eigene materielle Leben in den Hintergrund zu stellen und sein geistiges Dasein zu den

a nezadržitelně proměnil ve zlou nedůvěru a smrtící nenávisť. I stále více se člověk Země vzdaloval od skutečného života, od Tvořivě energetického určení Tvořivého původu. Vědění o nejstarší pravdě a moudrosti se mu vytratilo; vědění o tom, že člověk jest mírou všech Tvořivých věcí ve vytváření vlastní dokonalosti Tvoření v sobě.

Nyní již však proměna času a běh nového kosmického věku vytváří naléhavý požadavek a potřebu, aby lidé na Zemi obrátili své směřování a myšlení a opět se přiklonili k Tvořivě energetické pravdě, oněm vlastním hodnotám života Tvořivé energie a vědomí. Dosud věděla nebo tušila jen mizivě malá část lidstva, že lidské formy života neobývají jen zemskou oblast, nýbrž žijí ve všech nekonečných dálavách tohoto Vesmíru. A právě tak ví jen nepatrně malá část všech těchto lidí, že jejich duch (Tvořivá energie) a vědomí zasahují do sfér Tvořivého, jež materiálními smysly nelze postihnout. Tvoření samo je však vlastním domovem každé Tvořivě energetické formy, a tedy i každého člověka, v jehož fyzickém těle žije Tvoření samého část.

Je vskutku v zájmu každého jednotlivce usilovat o rozšíření a prohloubení vědomí a Tvořivé energie, tohoto dosáhnout a přehodnotit své dosavadní pojetí života. Ono pojetí života, které se pohybovalo v čistě materialistických a nereálných kolejích víry a jež pravdu Tvořivé energie uvrhlo do zlého ztracení. Obrat leč nebude snadný, neboť jeho cesta jest nevládná a trnitá. V těch nejzákladnějších pravdách musejí být často nastoupeny právě opačné cesty, neboť člověk se musí naučit, že existencí své Tvořivé energie vlastní navěky nesmrtelný díl, totiž Tvořivou energii. Tvořivou energii, jež spolupůsobí s Tvořivým a jež nehraje otrockou úlohu, jak je vykládáno v kultovních náboženstvích. Každý člověk si musí sám dokázat, že jeho Tvořivá energie pracuje v Tvořivém rámci a musí v sobě samém nalézat dokonalost, aby tuto zaručila i samotnému Tvoření. Leč tomu člověku, který onoho poznání dosáhne, vyplývá z toho nevyhnutelný závazek odsunout svůj vlastní materiální život

grossen Gesichtspunkten der Schöpfung zu führen, die in ihrer unaufhaltsamen Wandlung die endlose Dauer birgt.

Ein Mensch der Wahrheit kennt keine Vorurteile, denn eine vorgefasste Meinung hindert das Suchen und Finden und die Ehrlichkeit selbst. Der Wahrheitsmensch weiss sehr genau, dass alle Wahrheit und Weisheit im zeitlosen Fluss der endlosen Dauer liegt, so keine vorgefasste Meinung die Berechtigung in der Existenz findet. Nur Fakten der Wahrheit können Fakten der Wahrheit sein, und nur Fakten der Wahrheit können Fakten der Weisheit sein, nichts sonst aber, das darunter eingeordnet wird. Dies ist ein Gesetz im grossen Gang allen Geschehens, denn jedes Dasein muss sich im Kreise vollenden. Ursache und Wirkung finden in allen Bereichen ihre Gültigkeit, wenn sie nach Gesetzen und Geboten geordnet sind.

Eine vorgefasste Meinung birgt in sich alle Unlogik der Zweifel und Unwahrheit. Und so ein Mensch also herangeht und diese Übermittlung in sich aufnimmt, dann mag er sich über eine böse menschliche Schwäche Klarheit verschaffen, nämlich, ob er über den Stand vorgefasster Zweifel und Kritik hinaus ist oder ob Vorurteile ihn noch zu beherrschen vermögen. Ist er aber noch von vorgefassten Meinungen befangen, dann ist es ihm besser, wenn er diese Botschaft zur Seite legt und sie jenen überlässt, die vorurteilsfrei nach der Wahrheit zu suchen vermögen.

Allüberall im Universum offenbaren sich vielartige Lebensformen, und ihnen allen liegt ein ganz bestimmtes Gesetz zugrunde. Es ist jenes grosse und unsichtbare Wirken der Schöpfung, das als unlösbares Geheimnis die endlose Dauer und die endlose Wandlung bewirkt. Alles, was im Universum Leben atmet, ist durch dieses unlösbare und geheimnisvolle Gesetz räumlich und zeitlich gebunden, ausser den geistigen Formen, die in demselben Gesetz ihr Bestehen finden und weder zeitlichen noch räumlichen Begrenzungen unterliegen. Die geistige Form aber ist schöpferisch aus der Schöpfung, so das Gesetz des Vergänglichen sie nicht beeinträchtigt im SEIN.

Auch alles, was auf der Erde lebt, ist mit dem Zeitlichen und Räumlichen verbunden und ihm unterworfen, und so auch dem Gesetz des zeitli-

do pozadí a vést svůj Tvořivě energetický život k velkým hlediskům Tvoření, jež ve své nezadržitelné změně ukrývá nekonečné trvání.

Člověk jsoucí v pravdě nezná žádné předsudky, neboť předpojaté mínění brání hledání a nalézání, jakož i upřímnosti samé. Pravdivý člověk ví velmi přesně, že všechna pravda a moudrost tkví v nadčasovém toku nekonečného trvání, a tak předpojaté mínění nenačází žádné opodstatnění v existenci. Jen fakta pravdy mohou být fakty pravdy a jen fakta pravdy mohou být fakty moudrosti, avšak nic jiného, co se takto nazývá. Toť zákon ve velkém chodu všeho dění, neboť každý život musí se uzavřít v kruhu. Příčina a následek nachází platnost ve všech oblastech, jsou-li tyto uspořádány podle zákonů a doporučení.

Předpojaté mínění v sobě nese veškerou nelogičnost pochyb a nepravdy. Přistoupí-li tedy člověk blíže a pojme-li v sebe toto poselství, může si zjednat jasnost o zlé lidské slabosti, totiž o tom, zdali stav předpojatých pochyb a kritiky překlenuje, anebo jej doposud mohou ovládat předsudky. Je-li však ještě v zaujetí svých předpojatých názorů, pak pro něj bude lepší, když toto poselství odloží stranou a přenechá jej těm, kteří jsou bez předsudků schopni hledat pravdu.

Všude ve Vesmíru se manifestují různorodé formy života a ony všechny podléhají jednomu zcela určitému zákonu. Toť ono velké a neviditelné působení Tvoření, jež coby neřešitelné tajemství zapřičiňuje nekonečné trvání a nekonečnou proměnu. Vše, co ve Vesmíru dýše život, jest tímto neřešitelným a tajemným zákonem prostorově a časově svázáno, vyjma duchovních forem, jež existují v témže zákoně, leč nepodléhají ani omezení času ani prostoru. Tvořivě energetická forma je však Tvořivá, z Tvoření, a proto ji zákon pomíjivosti nepostihuje v BYTÍ.

I vše, co na Zemi žije, jest svázáno časem a prostorem a jim jest podřízeno, a tedy i zákonu časové a prostorové existence. Toto je

chen und räumlichen Bestehens. Es ist dies eine Bindung der materiellen Raum- und Zeitverhältnisse, die in ihrem Bestehen eine Regelmässigkeit eherner Ordnung darstellen; der Wandel von Raum und Zeit in materieller Form, das Entstehen und Vergehen der grobstofflichen Materie.

Die Erkenntnis aller verflossenen Fakten der Vergangenheit im Bezug auf die irdische Menschheit lehrt, dass in ihrer urältesten Vergangenheit, in der die Erdenmenschen noch im Einklang und der Befolgung der schöpferischen Gesetze und Gebote lebten, ihre geistigen Aspekte und Formen voll und ganz mit den gegebenen natürlichen Gesetzen übereinstimmten und dadurch Glück, Wissen, Weisheit, Frieden, Freiheit, Logik und Liebe sowie Ruhe und Zufriedenheit zur ehernen Ordnung gehörten. Mit dem Sich-Entfremden von der Wahrheit der Schöpfung und ihren Gesetzen und Geboten durch in Religionen ausartende Irrlehren aber wurden bössartige Dinge heran- und hochgezüchtet, wie zum Beispiel Hass, Unfrieden, Sklaverei, Blutvergiessen, Neid, Gier, Egoismus, Streit und viele andere menschenunwürdige Erscheinungen. Diesbezüglich gilt es nun, diese im Menschen verankerten, tragenden und zerstörenden negativ-ausgearteten Kräfte zu analysieren und aufzuweisen, um alsdann den Weg der Wahrheit und Freiheit und der Weisheit zu offenbaren, der ihn aus seiner Bewusstseins-Verödung herausführen soll. Dieser Weg kann aber nur aufgezeichnet werden, wenn gleichzeitig der Ur-Sinn des Lebens erschlossen wird und der eigentliche Sinn, warum der Mensch in seiner Form überhaupt lebt. Sehr viele grosse Persönlichkeitsmenschen sind im Laufe der verflossenen Jahrzehntausende über die Erde gewandelt und haben sich um die Beantwortung des Wie, Wo und Warum dieser grossen Fragen bemüht. Ihre Bemühungen waren jedoch nutzlos und ihr bis zur Jetztzeit überliefertes Gedankengut wird heute noch genauso zur Unfruchtbarkeit zertrampelt wie seit eh und je. Viele dieser Lehren und Belehrungen wurden wissentlich oder unwissentlich verfälscht und in irreale religiöse Dogmen hineinfunktioniert und dadurch bis zur Unkenntlichkeit verändert. Unvergängliche Wahrheiten wurden so missachtet oder verfälscht, nur weil sie dem Menschen in ihrer Befolgung sehr unbequem waren, wofür er bis zur Jetztzeit die bösen Folgen in Kauf nehmen musste. Die Bringer, Künder und Verfechter der Wahrheit aber, die wahren Propheten, sie wurden mit Füßen getreten, verdammt und verflucht, ihres Lebens beraubt und mit Schanden belegt. Noch ist die Zeit derartiger Geschehen auf der Erde nicht vorbei. Viele

vazba materiálních časoprostorových poměrů, jež svým bytím ztělesňují pravidelnost železného pořádku; proměnu času a prostoru materiální povahy, vznik a zánik hrubohmotné materie.

Poznání všech uplynulých faktů minulosti s ohledem na pozemské lidstvo učí, že v jeho nejpradávnější minulosti – v níž ještě pozemšťané žili v souladu se zákony a doporučeními Tvoření a řídili se jimi – se jeho Tvořivě energetické aspekty a formy zcela a naprosto shodovaly s danými přírodními zákony, a tak štěstí, vědění, moudrost, mír, svoboda, logika, láska, klid a spokojenost patřily k železnému pořádku. Leč v důsledku zvrhávajících se bludných učeních náboženství se lidé odcizili pravdě Tvoření a jeho zákonům a doporučením, pročež vypěstovali zhoubné věci, jako např. zášť, nepokoj, otroctví, krveprolévání, závist, chtivost, egoismus, hádky a mnoho dalších člověka nedůstojných úkazů. V tomto směru je nyní nezbytné tyto v člověku zakotvené, stěžejní a destruktivní negativně zvrhlé síly analyzovat a pojmenovat a následně ozřejmit cestu pravdy, svobody a moudrosti, která jej má z pustoty jeho vědomí vyvést. Tuto cestu lze však vytyčit pouze tehdy, bude-li současně odhalen prasmysl života a onen vlastní smysl, proč člověk ve své podobě vůbec žije. Velmi mnoho velkých lidských osobností putovalo v běhu uplynulých desetitisíciletí po Zemi a snažilo se najít odpověď na okolnosti těchto velkých otázek. Jejich snahy však zůstaly bez užitku a jejich do dnešní doby tradované myšlenkové bohatství je dnes jako kdykoli v minulosti rozšlapáno a odsouzeno k jalovosti. Mnoho z oněch učeních a poučení bylo záměrně či neúmyslně zfalšováno, začleněno do nereálných náboženských dogmat a tím změněno k nepoznání. Nepomíjející pravdy byly takto přecházeny nebo zfalšovány, a to jen proto, že bylo pro člověka velmi nepohodlné se jimi řídit, za což musel až do dnešní doby sklízet zlé důsledky. Leč nositelé, zvěstovatelé a obránci pravdy, praví proroci, byli pošlapáváni, zatracováni, zlořečeni, zproštěni života a zostuzeni. Doba takovýchto dějů na Zemi ještě neminula. Mnoho novodobých mudrců a zvěstovatelů

Neuzeitweise und Wahrheitskünder werden gleicherweise noch ähnliche Dinge erleiden und über sich ergehen lassen müssen, weil die Masse der durch Kultreligionen irregeleiteten Erdenmenschen ihren Glaubenswahn bösartig an ihnen austragen wird. Doch der Wandel der Zeit und das neue kosmische Zeitalter, mit all seinen durchbrechenden Wahrheiten, wird ihnen in ihrem Kampf behilflich sein und ihnen den Sieg erbringen.

Die gegenwärtigen Menschengeschlechter der Erde leben in bösen Überschwenglichkeiten materieller Lüste und Genüsse. Ihre Sinngebung eines unbeschwerten Lebens ruht allein in einer materiellen Welt, in der gute Kleidung, eine vornehme Wohnung, bestes Essen und Trinken, gute finanzielle Erfolge und Profite und Stillung von Lüsten und Lastern die massgebenden Rollen spielen. In seiner irrigen bewusstseinsfalschen Denkform wird dies vom Menschen als 'zufriedenes Erdendasein' bezeichnet – natürlich in Ermangelung des Wissens um die Wahrheit. Das irdisch-menschliche Streben der grossen Masse Menschheit geht ausnahmslos dahin, möglichst schnell und mühelos oft unermessliche materielle Reichtümer in seinen Besitz zu bringen und Macht über andere zu erlangen. Der Stand materiellen Reichtums und die gesellschaftliche und berufliche Position in der Welt bestimmen den Wert eines Menschen, wobei seine Geistes- und Bewusstseins-Werte, die doch in Wahrheit die einzigen Werte sind, völlig missachtet, belächelt, mit Füßen getreten und als dumm bezeichnet werden. In der Jetztzeit wird das Ansehen des Menschen nur nach seinem finanziellen Wertbestand und nach seinem Rang und Titel eingeschätzt. Dieser Menschen geruhsamer und sorgloser Lebensabend bedeutet für sie dann die Erfüllung letzter Sehnsüchte, wobei sie noch stolz auf die 'Höhe' ihrer erreichten Kultur sind.

Der Stolz der Erdenmenschheit auf ihre erreichte Kulturhöhe bezieht sich auf minimalste Werte materieller Errungenschaften, wobei ihr aber alle Werte kultureller Art versagt bleiben, wenn die Bewusstseins-Entwicklung in Betracht gezogen wird. Auch das von edlem Menschentum entblösste Leben findet keinerlei Beachtung mehr im Bezuge auf irgendwelche Kulturbezeichnung. Krassester Egoismus ist die stärkste Triebfeder allen menschlichen Denkens, Tuns und Waltens, und dieses Geschlecht ist zu feige, sich dieser Tatsache bewusst zu werden und sie auch nur sich selbst im geheimen einzugestehen. Und weil es dem Erdenmenschen an Mut für die Wahrheit gebricht, und weil er in verkommener Heuchelei

pravdy bude muset rovněž vytrpět a snést ještě mnoho obdobných věcí, neboť masa kultovními náboženstvími oklamáných pozemšťanů na ně zle udeří svou bludnou vírou. Proměna času, nový kosmický věk se všemi svými propukajícími pravdami jim však bude v jejich boji nápomocen, a přinese jim vítězství.

Současná lidská pokolení Země žijí ve zlých výstřednostech materiálních choutek a požitků. Jejich představa bezstarostného života tkví pouze ve hmotném světě, v němž tu nejzásadnější úlohu hrají dobré oblečení, luxusní bydlení, to nejlepší jídlo a pití, dobré finanční úspěchy a zisky, jakož i ukojení vlastních choutek a neřestí. Ve svém mylném způsobu myšlení vědomí to lidé označují jako »spokojené pozemské bytí« – ovšem z nedostatku vědomosti o pravdě. Pozemské lidské snažení velké masy lidstva směřuje bez výjimky k tomu, co možná nejrychleji a bez námahy nabýt do vlastnictví často nehorázné materiální bohatství a získat nad ostatními moc. Stav hmotného bohatství, jakož i společenské a profesní postavení ve světě určují hodnotu člověka, zatímco hodnoty jeho Tvořivé energie a vědomí – které jsou přec ve skutečnosti těmi jedinými hodnotami – jsou zcela pomíjeny, vysmívány, pošlapávány a označovány za hloupé. V současnosti se společenská vážnost člověka posuzuje již jen podle jeho finanční situace a jeho postavení a titulu. Pokojný a bezstarostný podvečer života pak pro ony lidi znamená naplnění jejich posledních tužeb, přičemž jsou ještě pyšní na »výši« své dosažené kultury.

Pýcha pozemského lidstva na dosaženou výši jeho kultury se vztahuje na minimální hodnoty hmotných výdobytků, avšak uvážíme-li vývoj vědomí, zůstávají mu všechny kulturní hodnoty odepřeny. Ani život zproštěný pravého lidství si již nezaslouží být jakkoliv nazýván kulturním. Nejextrémnější egoismus je tím nejsilnějším motivem veškerého lidského myšlení, konání a působení a toto pokolení je příliš zbabělé na to, aby si tuto skutečnost uvědomilo či si ji jen samo potajmu přiznalo. Jelikož se pozemskému člověku nedostává odvahy k pravdě a jelikož žije v pustém pokrytectví odcizen svým

sinnentfremdet einherlebt, gibt es kein Verstehen mehr unter den Menschen. Jeder Mensch lebt in sich abgekapselt für sich allein, sich selbst betrügend und verdammend und dem Nächsten die Atemluft vergönnd.

Gar viele Versuche sind unternommen worden, dem Erdenmenschen Wahrheit und Weisheit zu bringen und ihm dadurch ein Leben des Wissens um die Schöpfung zu bieten, um ihm den Weg zur Schöpfung und ihren Gesetzen und Geboten zu weisen. Alle Versuche blieben jedoch erfolglos, und ausnahmslos liefen die Schiffe der Wahrheit auf Grund und versanken in den bodenlosen Tiefen des Unverstandes der irdischen Wesenheiten.

Die nach der Wahrheit suchenden Menschen haben niemals das Übel an der Wurzel angefasst, so sie niemals Erkenntnisse zu finden vermochten. Sie vermochten das Übel darum nicht an der Wurzel zu fassen, weil sie Träger einer oberflächlichen und falschen Sinngebung des Lebens waren und ihrer eigentlichen Aufgabe verlustig gingen, weil sie die quirlenden Quellen des endlosen SEINs durch irrealer religiöse Dogmen ersetzten und im Wahnsinn enden liessen.

Was zeitlos ist, das ist ewig, und in der zeitlosen Ewigkeit ruhen Wahrheit und Weisheit schöpferischer Kraft und Allmacht. Je näher der Mensch dieser Wahrheit kommt und sich an sie heranarbeitet, umso leichter fällt ihm die Befolgung der Gesetze und Gebote in schöpferischer Ordnung. Wo der Mensch die Wahrheit der Schöpfung und ihre Gebote und Gesetze anerkennt und befolgt, da leuchtet strahlend die Ordnung aller endlosen Dauer in sein Leben. Ruhe, Frieden und Liebe werden die Begleiter des Lebens durch Raum und Zeit und zeugen von der Vollkommenheit schöpferischer Harmonie.

smyslům, není již mezi lidmi žádné porozumění. Každý člověk žije zapouzdřeně jen sám pro sebe, podvádí a zatracuje sebe samého a upírá bližním vzduch k dýchání.

I bylo podniknuto mnoho pokusů přinést pozemšťanům pravdu a moudrost a poskytnout jim tak život ve vědění o Tvoření, aby jim byla vytyčena cesta k Tvoření a jeho zákonům a doporučením. Všechny pokusy však zůstaly bezúspěšné, a lodě pravdy bez výjimky poklesly ke dnu a potopily se v bezedných hlubinách nerozumu pozemských bytostí.

Lidé hledající pravdu nikdy neuchopili zlo za jeho kořen, a tak nikdy nemohli nalézt poznatky. Toto zlo nemohli chopit za kořen proto, že disponovali povrchním a chybným pojetím života a pozbyli svého vlastního úkolu, jelikož zurčící prameny nekonečného BYTÍ nahradili nereálnými náboženskými dogmaty a nechaly je skončit v šílenství.

Co je nadčasové, to je věčné, a v nadčasové věčnosti tkví pravda a moudrost Tvořivé síly a všemocnosti. Čím více se této pravdě člověk přiblíží a dopracuje se k ní, tím snáze bude následovat zákony a doporučení v Tvořivém pořádku. Tam, kde člověk uzná a následuje pravdu Tvoření a jeho doporučení a zákony, tam do jeho života zářivě svítá řád všeho nekonečného trvání. Klid, mír a láska jej budou provázet životem v prostoru a čase a budou svědčit o dokonalosti Tvořivé harmonie.

Innere Werte

Wahrlich, das Leben ist Kampf, eine sich immer wiederholende Auseinandersetzung mit dem eigenen Selbst. Dazwischen versuchen sich überdeckend und vordergründig immer wieder die ablenkenden aktuellen Ereignisse zu schieben, doch der eigentliche Grund bricht immer wieder unaufhaltsam durch; übertönt, überdeckt, abgelenkt, überladen, vollgeschüttet ..., er ist immer da, bereit, durch den aufgehäuften Wirrwarr durchzubrechen und, wenn es auch manchmal nur andeutungsweise ist, sein Lächeln zu zeigen, das über allem steht, unverwundbar, erhaben, herabschauend, wie der Mensch sich erniedrigt, sich selbst zu Staub machend.

Das Selbst des Menschen ist die kostbarste Perle, der allergrösste Schatz, der verborgene, den er mit sich herumträgt, in seinem Innersten, in seinem Selbst – als Stein der Weisen.

Er ist Silber und Gold und besteht doch nicht daraus, er spricht zum Menschen selbst – und fast immer hört ihn der Mensch nicht. Er ist das ewige Licht, das Licht der Allgrosszeit – in aller Dunkelheit und Finsternis, die den Menschen umgibt. Er will den Menschen zum König machen – doch der Mensch vergewaltigt ihn. Die Sehnsucht aller Menschen sucht ihn krampfhaft ausserhalb sich selbst. Und doch, er ist ganz nah – in jedem einzelnen Menschen.

Die Vereinigung mit ihm macht den Menschen erst zeugungsfähig, und mit ihm kann er alles erschaffen. Doch immer nur einzelne waren es jeweils in den Jahrtausenden, die sich mit ihm verbanden und dadurch grosse Erkenntnisse für alle schufen, die die Ursachen der Weiterentwicklung waren.

Die Impulse und Antriebe formten die irdische Welt und Umwelt, gestalteten um und schufen dadurch immer bessere äussere Bedingungen, während die inneren verkümmerten und zum Verschwinden gebracht wurden. In der heutigen Neuzeit wird allmählich wohl oder übel eine Umkehrbewegung notwendig, die zu den inneren Werten und unvergänglichen Schätzen zurückführt, die der Mensch sehr, sehr lange ausserhalb seines Selbst gesucht hat. Das richtige Mass ging dem Menschen dabei verloren, und er muss es wieder zu finden erlernen, um alle Extreme aus-

Niterní hodnoty

Vskutku, život je boj, kdy se člověk stále a opakovaně vypořádává se svojí vlastní identitou. Mezi tuto identitu a něj samého se stále znovu pokoušejí vsouvat překryvné a povrchní aktuální události, které rozptylují, leč ona faktická podstata ustavičně a nezadržitelně proráží na povrch; jakkoli je přehlušena, překryta, rozptýlena, přetížena, zavalena ..., tak je stále tu, připravena prorazit nakupeným zmatkem a ukázat, byť kolikrát jen náznakem, svůj úsměv, jenž stojí nade vším, jenž je nezranitelný a vznešený a shlíží dolů na to, jak se člověk poníží, sám čině se prachem.

Lidská identita je ta nejceněnější perla, ten největší poklad, ve skrytu jsoucí, jež s sebou člověk nosí, ve svém nejniternějším nitru, ve své identitě – jako kámen mudrců.

Jest stříbrem a zlatem, a přesto z nich není, promlouvá k samému člověku – a ten ji téměř vždy přeslýchá. Jest věčným světlem, světlem všech Velevek – ve vši tmě a temnotě, jež člověka obklopuje. Chce jej učinit králem – leč ten ji znásilňuje. Všichni lidé, toužící, hledají ji křečovitě mimo sebe samé. A přece, je zcela nablízku – v každickém člověku.

Sjednocení s ní člověka teprve činí plodným, s ní může stvářet vše. Leč v běhu tisíců let to byli vždy jen jednotlivci, kteří se s ní spojili a vytvořili tak pro všechny lidi velké poznatky, jež zavdávaly příčiny dalšího vývoje.

Impulsy a popudy formovaly pozemský svět a životní prostředí, přetvářely, a vytvářely tak čím dál lepší vnější podmínky, kdežto podmínky niterní zakrňovaly a vytrácely se. V dnešním Novém Věku bude, chtěj nechtěj, postupně nezbytný obrat zpět k niterným hodnotám a nepomíjivým pokladům, jež člověk velmi, velmi dlouho hledal mimo sebe samého. Tím pozbyl oné správné míry, již se opět musí učit nalézat, aby mohl vyrovnávat všechny extrémy a konečně proniknout k tomu podstatnému, totiž k důvodu, proč

gleichen zu können und endlich zum Wesentlichen vorzustossen, das der Grund ist, weshalb der Mensch hier auf dieser Welt lebt. Mögen dabei alle diejenigen, die sehr viel weiterblicken von den Nachzüglern anerkannt und respektiert werden.

Beinahe unendlich gross ist die Zahl aller derer, die sich irren und immer wieder irren. Und es fragt sich dabei, wieviele Irrungen und Verirrungen noch notwendig sind, bis auch der allerletzte Mensch der Erde endlich begriffen hat, wohin der Weg eigentlich führen soll und wahrheitlich auch führt.

Tatsächlich, wahrheitlich, wahrlich: Das Leben ist Kampf, auch in der Freude und in der Liebe.

Vergessen dürfen wir nur manchmal und uns ganz in den Bann der Aktualität schlagen lassen, ganz fasziniert vom ewigen Werden und Vergehen, vom Auf und Ab und Hin und Her aller notwendigen Bewegungen, die umformend sind und die dabei auch den Menschen nicht ausnehmen. Die einzige Hoffnung ist das Unentrinnbare und das höhere, freudige Ziel des Hinübergehens in die nächsthöhere Klasse, wo der Unterricht und die praktische Bewährung weitergehen. Daher sei dir gesagt, der du diese Worte liest, Mensch der Erde: Tue jetzt und gerade hier, in diesem Moment, deine Pflicht und gebe dich hin an das Anstehende.

Begnadete Kunst gestattet dir, Erdenmensch, einige wenige flüchtige Blicke in die Schönheit des Geistes, dessen Empfindungen du manchmal für dich in gewissen Momenten erhaschen darfst. Dazu aber ist die beschwingte, leichte Art, diese lockere, unverkrampfte Art zu sein, eine dringende Voraussetzung.

Žije na tomto světě. Kéž by všichni ti, kteří mohou vidět mnohem dál, byli těmi, kteří přijdou po nich, uznání a respektování.

Takřka nekonečný jest počet všech těch, již se mýlí a stále znovu mýlí. Zde se musíme tázat, kolik mýlek a omylů ještě bude zapotřebí, aby i ten nejposlednější člověk na Zemi vposled pochopil, kam má vlastně cesta vést a kam vpravdě také vede.

Skutečně, pravdivě, vskutku: Život je boj, i v radosti a lásce.

Jen někdy smíme zapomenout a zcela se vrhnout do pouta aktuálního dění, plně fascinováni věčným vznikem a zánikem, protikladností a výkyvy všech nezbytných pohybů, jež vše transformují, člověka z toho nevyjímajíce. Jedinou nadějí je ono nevyhnutelné, onen vyšší, radostný cíl v podobě přechodu do následující vyšší třídy, kde bude výuka a praktické osvědčování pokračovat dál. Proto ti budiž řečeno, pozemský člověče, jenž čteš tato slova: Konej teď a právě tady, v tomto okamžení, svou povinnost a věnuj se plně tomu, co máš na práci.

Pozemský člověče, nadáním obdařené umění ti dovoluje několik málo prchavých pohledů do krásy Tvořivé energie, jejíž jemnocity smíš pro sebe v určitých momentech polapovat. Nutným předpokladem k tomu jsou však ony okřídlené, lehké způsoby, onen uvolněný, nekřečovitý způsob bytí.

Ein gewichtiges Wort

In jedem einzelnen Erdenmenschen flammt unauslöschlich das Sehnen nach Gewissheit, speziell nach der Gewissheit seines Seins und Bleibens weit über das irdische Vergehen hinaus, das der Mensch Tod nennt. Diese Gewissheit kann jedem einzelnen Menschen wahrlich werden, wenn er das eigene Ego besiegt, denn es ist in Wahrheit nur der Nebel des Egos, der die Aussicht auf das Reich des wahrlichen Lebens, des Geistigen, jenseits vom Wandel des Werdens und Vergehens, verhindert. Dies darum, weil das Ego, das Ich, zu sehr Wert auf sein eigenes Wohlergehen legt, bis es sich bei den meisten bis zur Ichsucht entwickelt. So hängen dann über dem einzelnen wie über der gesamten Erdenmenschheit die Zweifel und Ungewissheiten wie schwere Gewitterwolken, aus denen für den Erdenmenschen unberechenbar Donner- und Blitzschlag brechen; ins Dasein gerufen durch Egoismus und Materialismus und durch alle andern menschenunwürdigen Dinge, denen er untertan geworden ist und von denen er gefangen gehalten wird. Dies zu bekämpfen soll eines der ersten Gebote des Menschen sein, denn erst wenn durch die Erkennung der Wahrheit die Sonne der Liebe, die eine Offenkundung des Geistes des Lebens verkörpert, sich am Horizont der menschlichen Psyche erhebt und dadurch die Gewitterwolken vertrieben werden, vermag der Mensch zu erkennen, wie nah er der Gewissheit wirklich ist und wie grundlos seine Angst und Sorge war.

Leider bedeutet noch zur Jetztzeit für sehr viele Menschen erst der Tod ihres physischen Leibes den Beginn des eigentlichen Lebens und damit das allmähliche Wiederaufstrahlen des inneren Sohars. Erfolgt jedoch die nächste Inkarnation, kann durch Unwissen im Leben zuvor dasselbe wieder zutreffen, wenn nicht um eine Verbesserung im Leben zuvor mühevoll gerungen und gearbeitet wurde. Nur durch ein wahrlich innerliches Wiedergeborenwerden wird die Finsternis der absoluten oder halbheitlichen Lichtlosigkeit innerhalb eines Erdendaseins beendet, wenn dem Menschen das Licht der inneren Sinne sichtbar wird und das Wirken des Geistes des Lebens ihm nicht länger nur als dumpfes Schicksal erscheint, das er in Wahrheit selbst kreiert in Missbildung. Leuchtet aber endlich das Sohar im Menschen, dann erkennt er das Unsichtbare, das Mächtige des Geistes und seiner unumschränkten Kraft als das wahrlich

Závažné slovo

V každém jednotlivém pozemském člověku plane neuhasitelná touha po jistotě, zejména po jistotě jeho bytí a trvání daleko za hranicemi pozemské pomíjivosti, již člověk nazývá smrt. Tato jistota se pro každého jednotlivce může stát skutečnou, překoná-li své vlastní ego, neboť vpravdě se jedná pouze o mlžný závoj ega, jenž znemožňuje výhled do říše opravdového života, do říše Tvořivého energetična, mimo proměny vzniku a zániku. Tak je tomu proto, že ego, ono já, klade příliš velkou váhu na své vlastní blaho, dokud se u většiny nevyvine v sobectví. Nad jednotlivcem i celým pozemským lidstvem pak visí pochybnosti a nejistota jako těžká bouřková mračna, z nichž na pozemšťany nepředvídatelně bijí hromy a srší blesky; přivolány do existence vinou egoismu, materialismu a všech ostatních lidsky nedůstojných věcí, jimž se člověk podrobil a které jej drží v zajetí. Bojovat proti nim má být pro něj jedním z prvních přikázání, neboť teprve až když poznáním pravdy vystoupí na horizontu lidské psychiky slunce lásky, jež odhaluje Tvořivou energii života, a ony bouřkové mraky zažene, dokáže člověk poznat, jak blízko oné jistotě vskutku je a jak bezdůvodný byl jeho strach a starosti.

Žel, v současné době znamená pro velmi mnoho lidí až smrt jejich fyzického těla počátek faktického života a tím i postupné znovurozžáření niterního soharu¹. Následuje-li však příští inkarnace, může se v ní vinou nevědomosti v předcházejícím životě přihodit totéž, pokud člověk ve svém předchozím životě namáhavě nebojoval o zlepšení a nepracoval na něm. Jen skutečným niterným znovuzrozením je temnota absolutní či částečné bezsvětelnosti uvnitř pozemského bytí ukončena, dokáže-li člověk zřítí světlo niterních smyslů a nebude-li mu již působení Tvořivé energie života připadat jen jako mlhavý osud, který vpravdě vytváří sám svým zkomolením. Zazáří-li však v člověku konečně sohar, potom sezná, že ono nevi-

1 Sohar je jasně zářící světlo nepostihnutelné fyzickým zrakem – pozn. překl.

Wirkende, während das gewirkte Sichtbare bereits wieder als Schemen verschwindet, jedoch als dauernde und belebende Erinnerung bleibt, um weiterzuwirken, um evolutionsmässig dienbar zu sein. Noch ist es bei vielen Erdenmenschen so, dass hinter aller Liebe und allem liebenden Eins-Sein-Wollen die nackte Angst lauert – die Angst vor allem, vor dem Ende der Liebe, Angst vor dem Dahinscheiden eines geliebten Menschen, Angst vor dem Getrennt- und Wiedervereintsein, und vor allem – Angst vor dem Wechsel zum Jenseits vom Diesseits. Diesen Ängsten verbindet sich diejenige von Schmerz, aus der Irrkenntnis und Irrlehre quillend, dass alles Leben immerfort dem Tode anheimfalle und immerfort von anderem Leben lebe, das es vernichte und vernichten müsse, um selbst zu sein. Ein furchtbarer Gedanke, wahrlich, doch er ist nur erdenmenschlicher Natur, entstanden im Unverstehen der wahrlichen Wahrheit; denn alles Leben lebt vom anderen Leben, das stimmt soweit, doch aber mordet das Leben nicht anderes Leben, um selbst bestehen und leben zu können. Eines ist dem andern eingeordnet; und das eine hilft dem andern Leben, um zu seiner gegebenen Zeit wieder dem Vergehen eingeordnet zu sein, wenn es seine Zeit und seine Aufgabe erfüllt hat.

Das Leben ist kein fortschreitendes Opfern und Geopfert werden, wie der Erdenmensch das irrtümlich annimmt und durch diesbezügliche Irrlehren darin bestärkt wird. Vielmehr ist es in Wahrheit nur ein Werden und Vergehen im Sinne der stetig voranschreitenden Evolution und rein im Sinne der schöpferischen Regeln, Gebote und Gesetze, denen die Schöpfung in jeder Beziehung selbst auch eingeordnet ist. Also handelt es sich nur um eine vielgrosszeitliche Wiedergeburt und Erneuerung im Rade des Vergehens und Werdens. So reicht wohl das Vergehen, der Tod, bis in das Herz des Lebens, ebenso aber ragt das Leben, das Werden, tief hinab bis in das Herz des Todes, wodurch sich zwei Reiche zu einem ergänzen, die einander gleichzeitig erobern und stufenweise gegenseitig zur Erkenntnis bringen. Das Leben strebt nicht auf die Überwindung eines einzelnen Vergehens/ Todes hin, sondern auf die Überwindung durch Evolution des Vergehens und Werdens überhaupt. Es arbeitet auf die Hinaufentwicklung alles Gewordenen hin, zu dem, was an Unvergänglichem im Innersten unzählbarer Myriaden Lebensformen west und wirkt, zum Endziel aller Kreatio-

ditelne, mocnost Tvořivé energie a její neohraničené síly je tím, co skutečně působí, zatímco to člověkem vytvořené, viditelné, již opět mizí jako stín, leč zůstává trvalou a oživující vzpomínkou, jež dále působí a slouží evoluci. U mnoha pozemšťanů je tomu dosud tak, že za vši láskou a za vším milujícím chtěním být se vším sjednocen číhá holý strach – strach ze všeho, z konce lásky, ze smrti milovaného člověka, z odloučenosti a opětovného spojení, a zejména: Strach z přechodu z tohoto na onen svět. K těmto strachům se ještě přidružuje strach z bolesti, prýstící z falešné znalosti a bludného učení uvádějícího, že všechen život ustavičně podléhá smrti a ustavičně žije z druhého života, který ničí a musí ničit, aby sám mohl existovat. To je vsutku strašlivá myšlenka, leč jejím původcem je pouze pozemšťan, který ji stvořil z neporozumění skutečné pravdě; ano, všechen život žije z jiného života, potud to souhlasí, avšak nevraždí jej, aby mohl sám přetrvat a žít. Jedno přináleží druhému; jeden život pomáhá druhému, aby se ve své dané době opět nachýlil k zániku, až naplní svůj čas a úkol.

Život neznamená nepřetržitě obětovat a být obětován, jak se pozemšťané mylně domnívají a jak je v tom utvrzují dotyčné bludné nauky. Ve skutečnosti je život mnohem spíše jen vznik a zánik ve smyslu neustále pokračující evoluce, zcela ve smyslu Tvořivých pravidel, doporučení a zákonů, do nichž je i Tvoření samo v každém ohledu začleněno. Jedná se tedy jen o mnoho Velevěků trvajících znovuzrozování a obnovování v koloběhu zanikání a vznikání. Zánik, smrt, tedy jistě sahá až do srdce života, leč právě tak zasahuje život, vznik, hluboko do srdce smrti, následkem čehož se dvě říše, jež se navzájem současně dobývají a postupně dovádějí k poznání, ucelují v jednu. Život neusiluje o překonání jednoho jediného zániku/smrti, nýbrž o evoluční překonání vzniku a zániku vůbec. Život pracuje na vyvinutí všeho vzešlého k tomu, co nepomíjivě dlí a působí v nejniternejším nitru bezpočetných myriád forem života, ke konečnému cíli všech stvoření, ke Tvoření, Universálnímu vědomí. Onen faktický smysl života v materiální oblasti je zcela jed-

nen, zur Schöpfung, zum Universalbewusstsein. Der eigentliche Sinn des Lebens im materiellen Bereiche ist einfach gesehen der: Selbstbesiegung des stets dominieren wollenden Egos und anschliessende Evolution im ganzen des Bewusstseins und des Geistes.

Sich selbst besiegen bedeutet also, dass der Mensch seinem höchsten SEIN selbst zum Siege verhelfen muss, um dadurch wiederum ein noch höheres Selbst zu erkennen, nämlich das Schöpfungsselbst, in das hinein der Mensch durch eine noch höhere Evolution erwachen wird. Sicher, es ist das eine der schwersten Aufgaben des menschlichen Lebens, so aber auch die aller-schönste, wertvollste und ergiebigste. Denn hinter dieser Aufgabe erwartet den Menschen die allerhöchste Gewissheit seines allgroszeitlichen SEINs jenseits aller äusseren und physischen Daseinsformen. Da der menschliche Geist des Lebens in ihm ein Teilstück der geistigen Energie der Schöpfung ist, gilt es, dass er auf diese schöpferische Wurzel seines Wesens sich zurückbesinnt, um durch wahrliche Verinnerlichung sich mit dem Allgroszeitlichen in ihm selbst zu vereinen, denn Einssein mit dem Geiste des Lebens in ihm selbst, mit dem Teilstück Schöpfung in ihm, heisst absolut frei werden, so auch frei von der Angst des Vergehens, des Todes. Mit dem Teilstück Schöpfungsenergie im Menschen selbst einssein heisst auch; hinter dem menschlichen äusseren Ego das andere Ego zu erkennen, nämlich das schöpferische Selbst.

Es ist mit Sicherheit das Grösste, für den innerlich noch Unvorbereiteten aber wahrlich das Furchterregendste, was einem Menschen überhaupt widerfahren kann; nämlich sich selbst wahrlich zu sehen und zu erkennen – sein ureigenstes Ego, das über alle Sphären und Grenzen hinausreicht und über alle Sinne hinwegschwebt in die allgroszeitlichen und menschlich unfassbaren Regionen der Schöpfung. Wer sich aber mit dem Teilstück Schöpfung in sich selbst eint, mit dem Geiste, löst zugleich das im Menschen so furchterregende und wahrheitlich doch harmlose Rätsel des Vergehens, des Todes, so er den Tod als nur des Lebens andere Seite erkennt, die da nichts anderes bedeutet als im physischen Bereich der Schlaf, der das Wachsein des Tages ablöst. Nur die menschliche Unvernunft, das Unwissen und dessen Blindheit wähnen, dass der Schlaf die dunklere Seite des Lebens sei, weshalb er auch im Bezuge auf den Tod gleicher Ansicht ist. Gewiss, noch vielerlei andere Faktoren spiegeln sich in der Angst vor dem Tode wieder, doch sie alle zu erwähnen wäre unsinnig. Zu erklären ist nur noch das: Was der lebenverlassende menschliche Körper nur unvollkommen zu enträtseln vermag, das

noduše tento: Sebepräkonání ega, jež si neustále přeje dominovat, a následná evoluce v celém vědomí a Tvořivé energii.

Překonání sám sebe tedy znamená, že člověk musí svému nejvyššímu BYTÍ sám dopomoci k vítězství, aby tak rozpoznal ještě vyšší identitu, totiž Tvořivou identitu, do níž svou ještě vyšší evolucí procitne. Ovšem, toto je jeden z nejtěžších úkolů lidského života, avšak je také tím ze všeho nejkrásnějším, nejvzácnějším a nejvydatnějším. Za tímto úkolem totiž člověka očekává ta nejvyšší jistota jeho vševelevěkového BYTÍ mimo všechny vnější a fyzické formy existence. Jelikož je Tvořivá energie života v člověku součástí Tvořivé energie Tvoření, je nezbytné, aby se člověk na onen Tvořivý kořen své bytosti rozpomenul a mohl se tak skutečným zniterněním s tímto všechny Velevěky trvajícím faktorem v sobě sjednotit, neboť být jedním s Tvořivou energií života v sobě, s dílcem Tvoření, znamená být absolutně svobodným, a tedy i prostým strachu ze zániku, ze smrti. Být jedním s dílcem Tvořivé energie v sobě samém rovněž značí rozpoznat za vnějším lidským egem ono druhé ego, totiž Tvořivou identitu.

Tím jistojistě největším, pro niterně dosud nepřipraveného člověka však vskutku tím nejděsivějším, co se mu vůbec může přihodit, je toto: Vidět a poznat sám sebe v pravdě; své pravlastní ego, které přesahuje všechny sféry a hranice a jež se přenáší přes všechny smysly do vševelevěkových a pro člověka nepostihnutečných regionů Tvoření. Kdo se však sjednotí s dílcem Tvoření v sobě, s Tvořivou energií, ten současně vyřeší ono pro člověka tak děsivé, vpravdě však neškodné tajemství zániku, smrti, a tím pozná smrt jen jako opačnou stranu života, jež nezná nic jiného než co ve fyzické oblasti spánku, jenž střídá bdělost dne. Jen ze své nechápavosti, nevědomosti a s ní související slepoty se lidé domnívají, že spánek jest temnější stránkou života, takže mají stejné mínění i o smrti. Ovšem, ve strachu ze smrti se zrcadlí ještě mnoho dalších faktorů, leč zmiňovat je všechny by bylo nesmyslné. Vysvětlit je nutné už jen následující: To, co lidské tělo, jež se loučí se životem, dokáže rozřešit jen nedokonalé, to dokáže dílec Tvo-

vermag das Teilstück Schöpfung im Menschen mit aller Deutlichkeit und Wahrheit zu offenkunden: Nämlich die Gewissheit der menschlichen absoluten Dauer in Allgroszeitlichkeit. Unbeirrbar soll der Mensch seine Blicke auf die Aufgaben seines Erdenlebens richten, in der Erkenntnis, dass im Diesseits das Reich der groben Materie und im Jenseits das Reich der feinen Materie herrschen, dass jedoch die geteilten Reiche des Diesseits und des Jenseits ein einziges Reich sind, vorhanden am gleichen Ort, jedoch nur anders dimensioniert, doch aber im selben Zeitraume. Sicher, es ist die Gesamtsumme der Not und des Leidens auf dem Planeten Erde scheinbar sehr viel grösser als die der Freude und des Glücks. Dies aber ist nur ein Trugschluss des Menschen selbst, weil er durch die ihm überlieferten und eingepflanzten Irrlehren und Wirren der gefährlichen Ansicht ist, dem wäre in Tatsächlichkeit so. Mitnichten jedoch, denn Not und Leiden sowie Freude und Glück halten sich stets die Waage in ihren Massen. Durch des Menschen Falschdenken allein überbewertet er Not und Leiden, registriert sie und hält sie in dauernder Erinnerung, während er die Geschehnisse in Freude und Glück allzusehnell vergisst und sie ihm so verloren gehen. Noch nicht hat er nämlich gelernt, sich in diesen Belangen ausgeglichen zu bewegen und Negatives wie Positives gleichermaßen zu registrieren und als Erinnerung zu wahren. Im umgekehrten Falle aber ergibt sich dasselbe, wo der Mensch rein nur das Positive in seiner Erinnerung behält, das Schöne, das Glückhafte, Liebe und Nette. Auch hier also ist keine Ausgeglichenheit geschaffen zwischen dem Negativen und dem Positiven, so also die eine Form gegenüber der anderen überhandnimmt, wodurch sich eine Nichtangleichung oder eine Nichteingleichung ergibt, was bedeutet, dass also wiederum ein Faktor überwiegen wird. Trotz alldem aber vermag der Mensch seine Bestimmung als Mensch zu sehen und zu erkennen, so er die Verhältnisse zu ändern vermag und aus den Geschehen der Finsternis eine Insel des Sohars und der Geborgenheit zu erarbeiten vermag. Es braucht ihn die Dauer der Zeit nicht zu stören und zu kümmern, denn bis zur Verwirklichung des höchsten Zieles mögen noch Millionen und Milliarden Jahre in die Vergangenheit stürzen.

Viele Millionen und Milliarden Jahre sind dem Menschen noch zugetan und gegeben, um das von ihm zerfurchte Anlitz seiner Heimatwelt wieder zu glätten, doch aber muss er zur Jetztzeit dem ihm dargebotenen Wandel zum Eingriff des Evolutionszieles zugetan sein, die hilfreiche Hand und das dargebotene Wissen in Wahrheit wahrlich erfassen und zum Ziele erarbeiten.

Billy

ření v člověku odhalit se vši zřetelností a pravdou: Jistotu absolutního lidského trvání po všechny Velevěky. Člověk ať neochvějně zaměřuje své zraky na úkoly svého pozemského života a sezná, že na tomto světě panuje říše hrubé a na onom světě říše jemné materie, že však ony oddělené říše tohoto a onoho světa tvoří říši jedinou, jsouce na stejném místě a ve stejném časoprostoru, leč v jiných dimenzích. Zajisté, jeví se, že celkový úhrn bídy a trápení na planetě Zemi jest mnohem větší než úhrn radosti a štěstí. Toť však klamný závěr člověka samého, který vinou jemu tradovaných a jemu vštípených bludných nauk a zmatků zastává nebezpečné mínění, že je tomu skutečně tak. Tak tomu však nikterak není, neboť bída a trápení se ve svých měrách s radostí a štěstím neustále vyvažují. Jen svým chybným myšlením člověk bídu a trápení přeceňuje, bere je na vědomost a ustavičně jich vzpomíná, kdežto události radostné a šťastné až příliš rychle zapomíná, takže se mu vytrácejí. Ještě se totiž nenaučil pohybovat se v těchto záležitostech vyrovnaně a brát na vědomí i chovat v paměti stejnou měrou negativní i pozitivní. V opačném případě se ovšem děje totéž, tedy tehdy, když člověk uchovává ve své paměti čistě jen to pozitivní, to krásné, šťastné, láskyplné a milé. Ani zde tedy není mezi negativním a pozitivním vytvořena vyrovnanost, tudíž jedna forma vůči té druhé nabývá převahy, takže se vzájemně nepřizpůsobují a nevyrovnávají, což tedy značí, že opět jeden faktor převažuje. Vzdor tomu všemu však člověk dokáže vidět a rozpoznat své určení jakožto člověk, pročez je s to tyto poměry změnit a z událostí temnoty vypracovat ostrov soharu, jistoty a blaha. Trvání času jej při tom nemusí rušit ani zajímat, neboť před uskutečněním nejvyššího cíle mohou ještě padnout do minulosti miliony a miliardy let.

Člověku jsou nakloněny a dány ještě mnohé miliony a miliardy let, aby zvrásněné líce svého rodného světa opět uhladil, leč v nynější době musí být nakloněn jemu nabízené změně k dosažení evolučního cíle, pomocnou ruku skutečně uchopit a nabízené pravdivé vědění vypracovat až k cíli.

Billy